

JUSTICIA SOCIAL

PREU:
15 CTS.

**Domingo elogia Cambó
Cambó elogia Domingo
I qui pot elogiar Domingo i Cambó?**

ORGAN DE LA UNIÓ SOCIALISTA DE CATALUNYA

Demanem la destitució del coronel Ibáñez

JUSTICIA SOCIAL va demanar la destitució del cap de Policia de Barcelona, després de la "sanjurjada". Cap més òrgan periodístic no ens va voler acompanyar, i el coronel Ibáñez no fou destituït.

Avui, són molts els periòdics que, obrint els ulls a la realitat, demanen, com nosaltres demanarem el mes d'agost i demanem ara, la destitució del cap inepte i monàrquic.

Sobren les causes de destitució fulminant.

Causes polítiques i tècniques. No és prudent que dirigeixi la Policia de Barcelona, l'exguardia de corps del general Barrera, un monàrquic impenitent, un clerical conegut. Per manca d'autoritat i d'interès, el principal responsable de la "sanjurjada" es féu escapol, i moltes coses que podien haver-se sabut, avui tothom les ignora.

I quant a la incapacitat tècnica, els fets de cada dia la proven a bastament.

La Policia de Barcelona no ha descobert els autors de l'assassinat de Teresa Domènec, a Gràcia, ni de Jordi Cunill, a Sant Andreu, ni de l'atrancament als empicats dels Ferrocarrils Catalans, ni els nombrosíssims dels anteriors assalts a bancs i automobilistes. Barcelona pateix un nou període terrorista, i no obstant l'explosió gairebé diària d'una bomba, la Policia res no sap o res no vol saber.

Mitjans humans i tècnics no en manquen. Són molts mils els homes que cobren per vetllar

és prou coneguda per deturar-se a detallar-los. Compta, a més, amb un marge d'atribucions enorme, i ens consta que en sap fer ús i abús quan vol o quan li ho manen.

¿A què atribuir, doncs, la toper la seguretat ciutadana. I l'abundància d'elements ofensius tal impunitat dels delinqüents?

Potser l'afirmació d'incapacitat no és prou encertada.

Potser hi ha un propòsit inconfessable. Car tota sospita és permesa essent cap el coronel Ibáñez.

Vivim un període de transició. El servei d'ordre públic ha d'ésser traspasat, dins de poc, a la Generalitat. ¿Es que algú pretén que això s'ajorni indefinidament, o que en produir-se es trobi la Generalitat amb les dificultats d'una desorganització policial o d'una desmoralització ciutadana? No menyspreem cap hipòtesi, perquè els enemics de la República i de Catalunya autònoma no se senten prou vençuts.

El coronel Ibáñez al front de la Policia de Barcelona és un perill. S'imposa la seva destitució immediata. S'imposa, també, que la direcció policial es confiï a l'home que mereixi la confiança del Govern català, a fi d'escurçar i d'assegurar un mínim d'eficàcia al període inevitable de transició.

¿A una necessitat tan urgent, tan palesa, desig de tots els ciutadans de Barcelona, s'hi oposarà, com abans, el governador Moles?

Canvi de domicili de la U. S. C. i de "Justícia Social"

Des de dilluns, dia 19, l'adreça de l'estatge central de la U. S. C. i la Redacció i Administració de "Justícia Social" serà la de

Portaferrissa, 30, pral.

Preguem a tots els companys que vulguin ajudar-nos en les feines del trasllat que es trobin dilluns a la tarda, a les 4, al carrer Alt de Sant Pere, 29

Al Parlament de Catalunya

La intervenció de la U. S. C.

Els companys del grup parlamentari català varen elegir cap al company M. Serra i Moret i secretari al company Carles Gerhard. En les absències obligades de M. Serra i Moret exercirà les seves funcions el company Joan Comorera.

Per a representar el grup en les Comissions d'Actes i de Reglament interior varen ésser elegits els companys Comorera i Ruiz, respectivament. Per a vice-president segon del Parlament, els nostres parlamentaris varen votar el company Ruiz, i per a secretari de la mesa el company Gerhard.

La minoria de la U. S. C. ha estat reconeguda amb tots els drets reglamentaris, pel Parlament. I ha tingut l'oportunitat de manifestar-se com a grup autònom, tant en l'elecció de la mesa com en el si de les Comissions d'Actes i de Reglament i en la discussió parlamentària dels respectius dictàmens.

Aquesta posició quedarà fixada de manera clara i categòrica en la sessió del dimarts vinent i pel company M. Serra i Moret.

Les actes de Lleida

El representant de la U. S. C. en la Comissió d'Actes va signar el dictamen de la majoria que declarava greus les de la minoria de Lleida i proposava el nomenament d'una Comissió investigadora. En defensa d'aquesta actitud va pronunciar les següents paraules (sessió del dia 9):

Parlament de Comorera

"COMORERA: Senyors Diputats: He d'agrair, en primer terme, la deferència del senyor President de la Cambra en concedir-me la paraula. Jo, com a representant de la Minoria de la Unió Socialista de Catalunya, en la Comissió d'Actes, em considero obligat moralment a explicar el perquè he signat també el dictamen de la Majoria considerant greu l'acta de Lleida i acceptant la designació d'una Comissió investigadora, tal com es proposa.

He assistit a les dues sessions que ha portat a cap la Comissió d'Actes i he escoltat totes les declaracions que s'hi han fet, i n'he tret la convicció que aquesta vegada s'han de tenir en compte consideracions d'ordre moral a les quals dono més força que a totes les proves legals que puguin ésser aportades.

Per a mi, els fets d'ordre moral que fan referència a la conducta dels homes constitueixen una prova categòrica de com aquests homes poden procedir, encara que es tracti de defensar qüestions polítiques. I aquest punt de vista meu el considero més ferm quan es tracta d'advocats, que per la seva professió han de considerar totes les qüestions amb un criteri purament legalista, és a dir, disressat i desvirtuat en la majoria dels casos. (Rumors en tots els bancs, i d'una manera especial en els de la Minoria regionalista.) Jo espero que aquest Parlament no serà un col·legi d'advocats... En exposar aquestes manifestacions, dono a conèixer el meu pensament personal, i ja és sabut que sempre hi ha coses que disgusten. Es tracta d'una convicció meua, i així ho exposo.

Com a resultat de totes les declaracions que s'han fet en la Comissió d'Actes, jo n'he tret la ferma convicció que hi ha hagut Diputats electes que, conscientment, han traït els seus companys de candidatura. (Molt bé.) Jo he tret aquesta convicció de l'examen detingut que he fet de les actes, i és per aquest motiu que he signat el dictamen. I aquesta convicció, senyors Diputats, no és una convicció lleugera, sinó que s'ha anat formant lentament a mesura que

escoltava els Diputats que declaraven i després d'un curós anàlisi que he fet de l'escrutini en els districtes dels quals es tracta. La primera cosa que em preocupà va ésser saber quina era la situació exacta dels candidats minoritaris del dia 20 de novembre, és a dir, conèixer, el dia 21 de novembre, quina era la situació lògica d'aquests candidats en conjunt, descomptant els vots de les eleccions complementàries que el dia següent havien de tenir lloc a Torregrossa i a Juncosa, deixant a part els que fa referència a Odén.

El resultat és: Dilluns, dia 21 de novembre, els quatre primers candidats de la llista proporcionalista era: senyor Secanell, 23,666 vots; senyor Rovira, 23,609; senyor Cabeceran, 23,558, i senyor Sol, 23,436. És a dir, que dilluns, 21 de novembre, el senyor Cabeceran, que no és regionalista, tenia una majoria de 132 vots sobre el senyor Sol, que és regionalista.

El Sr. VALLS I TABERNER: Demano la paraula per una qüestió d'ordre.

El Sr. PRESIDENT: La té V. S.
El Sr. VALLS I TABERNER: El senyor Comorera, en exposar els motius que li han aconsellat signar el dictamen de Majoria ho fa de manera que s'estén en consideracions que són més pròpies de la mateixa Comissió que es proposa, ja que parla de determinades irregularitats electorals; és aquella Comissió la que haurà de posar-ho en clar; però...

El Sr. PRESIDENT: Aquesta pregunta és ja excessivament llarga.

El Sr. VALLS I TABERNER: Però és que al mateix temps el senyor Comorera ha fet una manifestació d'una gravetat extraordinària en dir que hi havia Diputats electes que havien traït els seus companys de candidatura.

El Sr. PRESIDENT: Es tracta d'una manifestació feta amb un sentit purament polític, i el concepte de "traïdoria" emès en aquesta forma no pot constituir molestia per a cap dels senyors Diputats ja que aquest mot en cap Parlament ha donat motiu a la intervenció de la Presidència perquè es retiri o s'acleari. El senyor d'aquesta minoria no té raó en aquest aspecte, però, si ho creu convenient, pot substituir-se el mot "traïdoria" per "manca de generositat"; insisteixo, però, que no pot considerar-se la paraula motiu d'ofensa ni de molestia per a ningú. El senyor Comorera pot continuar el seu discurs.

COMORERA: He d'insistir que he exposat una convicció purament personal, i davant de les manifestacions que ha fet la presidència he de dir que no trobo que hi hagi cap diferència entre la vida pública i la vida privada d'un home. (Molt bé.)

El Sr. SECANELL: ¿Llavors som traïdors en la vida privada?

COMORERA: Continuaré, per a demostrar quina era la situació de la llista política després del dia 22. La situació política de la candidatura proporcionalista no era la mateixa el diumenge dia 20 que després de l'elecció del dia 22 de novembre, celebrada amb caràcter extraordinari; llegiré unes dades per a demostrar això que he dit. Aquestes dades es refereixen, en primer terme, a l'elecció a Torregrossa. A Torregrossa hi ha dos col·legis; en un d'ells el senyor Sol obtenia 130 vots i el senyor Cabeceran, que era el que en tenia més en l'elecció del diumenge, en va tenir 16, no 20 com ha dit el senyor Palacín. En la segona secció de Torregrossa, el senyor Sol obtenia 62 vots i el senyor Cabeceran, 10. A Juncosa el senyor Sol aconseguia 160 vots, i el senyor Cabeceran, 135, i, per últim, a Odén el senyor Sol, com ja saben molt

bé els senyors Diputats, obtenia 156 vots, i el senyor Cabeceran, cap. Això vol dir, que lògicament, podia arribar a la conclusió personal, jo que no crec en miracles, que forçosament aquesta desviació del criteri polític general de la província de Lleida havia d'oïr a un factor estrany, i aquest factor tal volta era la intervenció directa i personal d'alguns dels homes dels que veiem ací o la intervenció directa d'altres que no es troben en aquesta Cambra; això, precisament, és el que la Comissió parlamentària ha d'aclarir. És clar que abans que es plantegés aquest debat, i que jo hi intervingués, he tingut els meus dubtes davant la temença d'ésser agressiu, davant la temença d'ésser injust, davant la temença d'atacar a qui no s'ho mereix; però aquestes temences i aquests dubtes meus han desaparegut tenint en compte que es tracta d'un organisme polític que no ha deixat cap pecat polític per cometre, i per aquesta raó també n'ha pogut cometre d'altres. (Molt bé.)

Entenc que he explicat en tot detall el perquè aquesta representació de la Unió Socialista de Catalunya, en la Comissió dictaminadora d'Actes, ha votat d'acord amb el dictamen de majoria. En fer-ho així, he considerat que complia amb el meu deure, ja que una qüestió de la transcendència de la que discutim és tan important, que no pot invocar-se el patriotisme; al meu entendre, quan s'ha dit que per patriotisme no podia donar-se l'exemple fora de Catalunya del que havia passat en aquestes eleccions, ho considero totalment equivocac, ja que crec que per patriotisme, precisament, hem de procedir en la forma que hem fet si volem que el Parlament català respongui a una realitat justa i no se li pugui aplicar aquella frase bíblica, que és com un sepulcre molt blanc per fora, però molt podrit per dins. (Molt bé. Aplaudiments.)

Les coses que fa fer el despit

Mirador de la setmana passada pretén posar en ridícul la U. S. C. donant una explicació grotesca de les causes de la suspensió de l'acte de companyonia que s'havia organitzat per a celebrar l'elecció dels nostres companys diputats.

Però qui queda en ridícul és, naturalment, Mirador, en usar uns procediments tan baixos i tan menyspreables que l'equiparen amb un "Insurgent" o a un altre full anònim similar.

El despit ha enecat aquesta pobra gent.

Necrològica

El nostre car company Cosme Rofes acaba de passar per la trista prova de perdre la seva mare, que morí el dia 14 a Montgat després d'una llarga malaltia. L'enterrament tingué lloc dijous, a la mateixa vila.

Rebi l'amic Rofes el nostre sentit condol.

LA SETMANA POLITICA

Demagògia lliguera

Els diputats de la Lliga són molt abnegats. Varen combatre l'article del Reglament que atorga als diputats unes dietes mensuals, i varen fer-ho en nom de la pàtria i de l'abnegació.

En nom d'una pàtria que ells han malmès amb els seus tripijocs financers i polítics.

En nom d'una abnegació que mai no han sentit envers la gran col·lectivitat catalana.

La dieta als parlamentaris és una qüestió moral, i substantiva en una democràcia autèntica. Sense la dieta s'impossibilita l'acció dels partits proletaris i es transforma un Parlament en una sucursal bancària. Sense la dieta, els elegits són uns bons senyors que fan la mercè de regalar unes hores al poble, que volen permetre's el luxe de fer una almoïna de "senyor" al poble.

No és un problema de generositat, sinó de justícia política i d'eficàcia parlamentària.

Ho saben els senyors de la Lliga. I no es proposaven altra cosa que jugar amb "seny" a demagògia. Una demagògia carinclona.

¿Qui pot creure en la "generositat" dels senyors de la Lliga? ¿Dels mateixos que han estrangulat l'estalvi català amb les seves concupiscències i amb els seus magnífics sous i dietes? ¿Dels mateixos que en la política i en Catalunya no hi han vist més que pretextos per arrodonir els seus privilegis personals i de casta? ¿Dels mateixos que encara cobren mil pesetes en concepte d'ex-ministres i d'ex-governadors del Borbó infecte? ¿Dels mateixos que en defensa dels seus cabals i luxes i vicis organitzaren el sometent i el pistolerisme i la dictadura de Primo de Rivera?

El Parlament no hi va creure. Tampoc hi creurà el poble.

Un bisbe com n'hi ha molts

Monsenyor Irurita, bisbe de Barcelona, és una espècie de cardenal Segura de segona mà. Quan obre la boca, li surten lliampecs.

Va parlar el dia de la "Immaculada". I va malparlar de la República.

Sabent que no hi ha persecució religiosa, es va fer la víctima.

Sabent que el govern republicà és parlamentari i totalment democràtic, va titllar-lo de dictatorial.

*Sabent que en un règim democràtic la voluntat del Parlament és la voluntat del poble, per llei de majories, va incitar els seus oients a la guerra civil.

Sabent que enganyava la gent, que res no era veritat del que afirmava, va cridar tres vegades: "Alabat sigui Déu!" ¿Per qui? Pels impostors? ¿Pels aliats de la burgesia? ¿Pels còmplices de l'aristocràcia corrompuda i anticristiana? ¿Pels generals conspiradors? ¿Per les beates penedides dels pecats comesos, pecats de golafreria sexual mantes vegades? ¿Per la munió d'hipòcrites que en entrar a l'església pensen deixar a la porta el pes feixuc dels set pecats capitals?

Els representants de l'església catòlica s'han donat la tasca de combatre la República i, so-

bretot, els corrents renovadors que la justifiquen i la vitalitzen. Cal respondre'ls degudament. I implacablement, fins a civilitzar-los, d'ésser possible que ací s'esborri la imatge del capellà trabucaire i del bisbe de les croades.

Cobra, encara, de l'Estat el senyor Irurita. Es, doncs, un funcionari de la República. I ha de saber que amb la llei no s'hi juga, com ho saben milers de treballadors.

¿No s'hi troba a mancar un bisbe a Villa Cisneros, lloc de cita avui dels fills més amantíssims de la Santa Mare romana gasiva i cavernària?

La valentia del faisme 100 per 100

Els faistes 100 per 100 són molt valents. D'una valentia que escriuix. Tenen la valentia més difícil: la de sacrificar, tranquil·lament, pobrissons criatures.

¿Qui de nosaltres, homes vulgars, és capaç de tal valentia?

Es diu dels generals que sempre moren al llit.

El mateix pot dir-se dels faistes 100 per 100.

I és que generals i faistes 100 per 100 empen igual tàctica estratègica. Aquells, els primers, dirigeixen la batalla des d'alguns quilòmetres de distància. Aquests no surten dels seus caus quàn algun malaurat es juga la vida o la llibertat per aquests carrers. Uns i altres consideren tan preciosa llur existència, que d'exposar-la es pensarien cometre un crim.

Així vàrem poder comprovar que en l'episodi sagnant del carrer de Mercaders, cap líder faista 100 per 100 no hi va treure el nas.

Així vàrem poder comprovar que en vigílies de la vaga "revolucionària" la Policia els trobà tots junts conspirant en un bar del Paralel.

Així podem comprovar, ara, que cada vegada que la Policia

atrapa "in fraganti" un "revolucionari", resulta aquest un jovecenc innocent. I és perquè en la tècnica "revolucionària", ells, els monopolitzadors de la valentia, s'han reservat el paper estratègic. Fan de generals vell estil.

Uns dies més i es reunirà a Terrassa el Ple de la C. N. T. Allí es lliurarà una batalla decisiva contra els valents faistes 100 per 100, contra la colla tèrbola que ha fet un ofi de la revolució catastròfica i que ha inventat la seva llista civil a costa de les cotitzacions sindicals i a l'ombra d'innombrables "comisiones". I aquesta batalla s'ha de guanyar, si en quelcom s'estima el poc que ja resta de la C. N. T.

Els treballadors de Catalunya han d'emancipar-se del faisme 100 per 100. Prou valents d'ofici i a sou!...

JOAN COMORERA

Per què l'Escola Única?

Sota aquest títol, el diputat francès Mr. Ducós ha publicat un volum notabilíssim. A França, de Condorcet ençà, s'ha tractat aquest tema de l'Escola Única, o sigui de la selecció i la gratuïtat en l'ensenyament, en milers de volums, on autors i tècnics han exposat llurs punts de vista en tots els tons i sota tots els aspectes. Però l'obra de Mr. Ducós està escrita des d'un punt de vista poc fressat, com és el de l'entusiasme per la democràcia com a corollari de l'Escola Única. I el capítol final és un crit d'angoixa, i alhora un cant d'esperança, davant la civilització d'Europa en perill.

La lectura de l'obra de Mr. Ducós desperta un munt de suggerències que per diferents camins porten, finalment, a les mateixes conclusions de l'autor. La civilització d'Europa! La irradiació cultural d'Europa! Al començ del segle que vivim la civilització europea tenia una alta valor espiritual. Estava forjada per les diferents tendències, vers un ideal comú, del realisme anglo-saxó, del misticisme eslaus, de l'imperialisme germànic i de la raó i l'ordre greco-llatins. Però les folles del nacionalisme i del militarisme varen esfondrar el prestigi d'Europa. Avui, encara, les despulles d'aquest prestigi fanguen per terra i els nacionalismes exasperats es redrecen, insatisfets i venjats, els uns contra dels altres. Arreu del món s'ha perdut la fe en la unitat espiritual de la civilització nostra i l'Orient ens mira amb horror.

El realisme anglo-saxó, víctima de les seves pròpies exigències materials, passa per l'Atlàntic, que volia convertir en centre de l'Univers, com ho havia estat abans la Mediterrània, l'ombra del seu esperit abatut per problemes paorosos i insolubles. La civilització mundial, que pretenia agabellar en les seves mans, se li ha escapat i no sap com retrobar-la.

El misticisme eslaus s'ha possessionat completament de l'ànima russa i ha sembrat arreu, per Orient i per Occident, ferments d'aspiracions i de somnis, que són somnis humans i aspiracions humanes. En lloc de tendir vers al renovament de la vella civilització, tendeix a forjar una civilització nova. De l'extrem Nord arriba a través de les estepes un clam immens vers una justícia social i les nacions occidentals l'escolten amb indiferència, com si no fossin un motiu de preocupació les experiències de Rússia i del seu proper Orient misteriós.

L'imperialisme germànic, caigut i esbalandrat, pretén redreçar-se, gràvid de gelosia de la seva passada grandesa. Però mancat d'espiritualitat, o enganyat pel miratge d'una suposada espiritualitat nova, xipolleja esmaperdut entre la pròpia descomposició.

Resten sols en peu la raó i l'ordre greco-llatins, representats per l'equilibri i la claredat de la França. La nació francesa és la més clara del món—ha dit darrerament un autor alemany—, i si tinguéssim la desgràcia que desaparegués, la resta de la humanitat sofriria una pèrdua mortal de somniure, de calor i de vida interior. La França manté

l'equilibri dels sentits que l'Església volia destruir; eleva els plaers a la jerarquia de virtuts, a condició que siguin mesurats i ordenats; treu de les passions llur foc destructiu i no en guarda més que la llum; menysprea la ganyota de la facècia i en fa un somriure; reemplaça el destí per la llibertat i la gràcia divina pels drets de l'home.

Aquesta França l'ha feta la democràcia. No n'ha portat el timó una classe social, sinó que l'han governada i l'han dirigida les majors personals poudades en totes les classes. França ha estat la continuadora de la fórmula grega, basada en la necessitat de seleccionar, entre tots els ciutadans, els més virtuoses i els més capacitats, sense distinció de condició ni de fortuna.

Perquè cal enfortir la democràcia, és necessària—conclou Mr. Ducós—l'Escola Única. Sols per mitjà d'ella tindrem una democràcia veritable arrelada en la igualtat de tots els ciutadans; no la igualtat d'autòmates, sinó aquella aparent desigualtat que col·loca en un pla superior els mèrits particulars, les capacitats reconegudes i els talents superiors i que és l'expressió concreta de la igualtat.

L'Escola Única, que comporta gratuï-

tat i selecció, fa que l'educació no sigui un privilegi dels afortunats, sinó un dret igual de tots els ciutadans. Destruïx les barreres entre les classes socials, crea una organització que posa en relleu les aptituds de cada u i permet als més intel·ligents i als més ben dotats que des de les esferes més modestes puguin atènyer, per al bé comú, els més alts estudis. El nivell de cultura creix en les masses i obra a tots el gran camí a una vida professional més ampla, a una vida civil més lluminosa, a una vida humana més rica i plena.

L'Escola Única crearà en tots els països una sòlida democràcia i per la democràcia, que és comprensió i és claredat, podrà salvar-se i ressorgir del seu apagament la civilització d'Europa.

L'obra porta un bell prefaci d'Eduard Herriot, el gran impulsor a França de l'Escola Única. Herriot és l'autor d'un altre llibre, *Crear*, publicat ja fa una dotzena d'anys, en el qual hi ha la frase següent que és oportú recordar: "Si el poble no té el coratge d'assegurar l'ascensió social pel treball i pel saber, perdrem tot dret a protestar contra les reivindicacions revolucionàries."

R. FOLCH I CAPDEVILA

Francisc Rossetti: "Grea", poema. Alegories de Josep Mach.—Mataró, 1932. Tria i Tarragó, impressors.

En un llibre de 117 pàgines, bellament imprès, Francisc Rossetti hi desenvolupa un poema ple d'ambició, altisonant i amarat de força. Si agafem el poema en si, *Grea* està ben planejat i ben desenrotllat, els versos canten com martellades rítmiques, el tema embolcalla el lector. Té, en breus paraules, tot l'encís dels poemes que a finals del segle XIX i a començaments del present segle haurien bastat per a donar fama a un poeta; ben segur els més celebrats poemes catalans—i no volem citar títols ni autors—no s'allunyen molt de la vàlua de *Grea* de Francisc Rossetti. Però, els anys no passen debades. El que llavors era un gran poema, avui no té raó. Francisc Rossetti ha publicat la seva obra amb vint-i-cinc o trenta anys de retard. Ara, forçosament, *Grea* no té cap interès; l'encís dels versos i l'esforç poemàtic han quedat morts per la literatura funcional, que a casa nostra tot just inicia el naixement, però que ja es fa sentir prou per a excloure l'antitèsis.

J. R. I. T.

Albert Thomas, 1878-1932.

Per a perpetuar l'eco de les manifestacions de dol i de simpatia que promogué arreu del món la mort d'Albert Thomas, el Consell de la Societat de Nacions ha editat un elegant fascicle en el qual es recullen, a part de les dades biogràfiques de l'il·lustre mort, els discursos pronunciats en el seu honor a Ginebra i en els funerals a Champigny i una col·lecció d'extractes dels articles necrològics publicats a la seva memòria per la Premsa mundial i que prova l'apreci i consideració en què es tenia la figura del malaguanyat director de l'O. I. T. sota tots els cels i en totes les classes socials, tot i la influència socialista que mai no deixà de posar en tota la seva actuació.

El fascicle va il·lustrat per diversos gravats que recullen moments de la vida d'Albert Thomas.—A.

Notes econòmiques

L'atur forçós mundial

Les xifres recentment publicades pel ministeri del Treball britànic revelen que durant els mesos de setembre i octubre de 1932, hi ha hagut un nou augment dels obrers sense feina en tots els països. A Gran Bretanya, el nombre total de parats s'elevava el 24 d'octubre a 2.139.448, o sigui 20.230 més que el mes precedent i 11.507 més que ara fa un any. Als Estats Units, prenent la xifra index mensual mitja de la mà d'obra de les indústries manufactureres en 1926 com a 100, la xifra corresponent en setembre de 1932 és de 58,5 contra 56,0 en agost i 70,9 en setembre de 1931. A Àustria, el nombre de parats a fi de setembre era de 275.825, amb un augment de 2,47 per 100 sobre el d'agost i de 36,47 sobre el de setembre de 1931. A Itàlia hi havia, a fi de setembre, 949.408 parats, contra 945.972 a fi d'agost i 747.764 a fi de setembre de 1931. Als Països Baixos, el percentatge dels parats, al 24 de setembre, era de 24,9 contra 22,9 per la setmana corresponent d'agost i 11,2 per la darrera setmana de setembre de 1931. El percentatge de parats a Dinamarca era de 29,6 a fi de setembre, contra 29,2 a fi d'agost, i 12,1 a fi de setembre de 1931. Les xifres dels sindicats suecs acusen un percentatge de parats de 20,3 a fi de setembre, contra 19,07 a fi d'agost i 13,4 a fi de setembre de 1931. A Alemanya, el nombre de parats ha passat de 5.223.810 a fi d'agost a 5.102.983. França registra també una disminució: de 295.410 a fi d'agost ha passat a 264.509 a fi de setembre.

Disminució de les exportacions russes

Segons la Revista del "Moscow Narodny Bank" el comerç exterior de la Unió Soviètica durant els primers vuit mesos d'aquest any acusa una forta disminució, tant en les exportacions com en les importacions. El total d'exportacions és de 10.639.000 tones amb un valor de 359.073.000 rubles, contra tones 13.034.000 i 515.474.000 rubles en els mateixos períodes de 1931. Les importacions han pujat a 1.571.000 amb un valor de 506.592.000 rubles, contra 2.195.000 tones i 718.911.000 rubles en 1931. Per a certes mercaderies el descens de les exportacions ha estat enorme. De gener a agost de 1931 Rússia exportà 1.362.562 tones de blat; en canvi, aquest any i durant els mateixos mesos, n'ha exportat solament 116.915 tones. Les exportacions de cotó han estat, durant el mateix període, de 22.778 tones en 1931 i de 1.706 en 1932. Les exportacions de mantega acusen només un descens de 131 tones, 18.539 en 1931 contra 18.408 aquest any. En canvi, les exportacions de carn de porc i de farina acusen considerables augments, els quals han estat de 772 tones per la carn de porc (1.532 tones en 1932 contra 760 en 1931) i de 4.562 tones per la farina (24.132 tones en 1932 contra 19.570 en 1931).

Dels articles signats en són responsables llurs autors

CRÈDIT I PREVISIÓ

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 878, 1.ª - Tel. 16871

↓

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

La subscripció electoral

Es prega a totes les Seccions que no hagin tramès encara les llistes de la subscripció electoral, que ho facin immediatament. La setmana vinent començarem a publicar les llistes que tenim al nostre poder.

SOCIALISME I BOLXEVISME

II. Analogies amb el Jesuïtisme

10. Esperit dogmàtic

L'essència de l'Escola dins l'ortodòxia bolxevista es troba condensada en aquestes paraules esborronadores: *Cal que ens apoderem de l'ànima de l'infant.*

Quan Zinoviev tancava en la síntesi d'aquesta terrible frase tot el sentit de la moderna pedagogia russa, poc podia imaginar, el pobre, que la Dictadura Proletària (?), en mans d'un dictador, acabaria volent apoderar-se també de l'ànima d'ell i de l'ànima de tots aquells que tenen capacitat mental suficient per a elaborar alguna idea pròpia. Els drets de l'infant—i el més sagrat de tots: el d'èsser ell mateix—li són negats des que comença a barbotejar les primeres paraules, què dic?, des del bressol. Potser demà—avançant la ciència—serà ja possible anihilar el seu pensament lliure per mitjà d'una sàvia injecció durant el període de la seva vegetativa vida intrauterina. La intenció—ja ho sabem—no pot ésser més noble ni més generosa. No pot ésser tampoc més rànica ni més arcaica. Així han procedit tots els pobles en llur infantesa, quan—naturalment—“estaven segurs de posseir la veritat darrera”. No és fins al Renaixement que la humanitat occidental descobreix el valor Home i, poc a poc, l'individualitat i la personalitat comencen a ésser coses respectables. *Cal que ens apoderem de l'ànima de l'infant!*, diuen avui els pedagogs bolxevistes. La intenció no pot ésser més noble i més generosa, ni tampoc més antihumana i més curta de gambals. És, exactament, la mateixa que inspirava aquell “*apoderamiento de los niños moriscos*” que infama la història espanyola de la dinastia austríaca, i que provocà el sagnant alçament de l'any 1568. El sectarisme que movia la tenebrosa política de Felip II—aquell rei que no féu altra cosa que continuar i exaltar les

La primera dada que la teoria de l'evolució, i àdhuc la ciència tota, ens ofereix com indiscutible, és que—històricament—hi haurà d'haver una etapa especial o època de “transició” entre el capitalisme i el comunisme.—LENIN (Setembre 1917).

funestes incoherències del seu pare—estava inspirat en la santa intenció de salvar les ànimes d'aquells pobres infants, fills d'heretges, per tal que un dia poguessin anar al cel dels benaventurats. Avui aquest dogmatisme perdura solament en la pedagogia de la Companyia de Jesús (A. M. D. G.) i en la pedagogia de la U. R. S. S. També aquí es tracta de salvar les ànimes d'aquells pobres infants de l'estepa, per tal que un dia puguin gaudir del paradís soviètic.

En les dues escoles—jesuítica i bolxevista—és igual el mètode perquè és també idèntica la finalitat. No es tracta de fer homes (aspiració ideal del pedagog humanista), sinó de fer fanàtics. En la tasca necessària per a desenrotllar el primer propòsit (“fer homes”) quedaria, avui per avui—i ací tenim plantejat els socialistes un problema greu i terrible—un residu massa copiós, d'endarrerits mentals i d'insuficients cordials, irreductibles a la nostra valoració humana. Amb el sectarisme no hi ha problema (el veritable problema no es resol, s'eludeix). Tot el material humà és igualment aprofitable. El que no serveix per a professor d'Universitat o per a netejar sabates pot tenir una altra destinació igual—jesuïtes com per als bolxevistes—. Per exemple: pot servir per a “màrtir de la Xina” (i consti que no alludeixo per a res el diputat català a qui el Sr. E. va penjar aquest encertat motiu).

Altrament, tot això és francament reconegut i declarat per tots els comunistes, els “oficials” i els “particulars”. A *La Batalla* del 15 d'agost de 1924, el lector tafaner i endreçat podrà rabejar-se amb la saborosa lectura d'un “Trozo del Evangelio

de San Vladimiro Ilich”. I si bé aquest to és el corrent en tots els pares de l'església bolxevista—ortodoxes i heterodoxes—, no conec cap lectura tan aclaparadora per a un educador desinteressat com el *Manual dels Exploradors Camperols*, de D. Semenova i B. Smirnova, publicat a Moscou l'any 1930. Les normes de conducta són donades en forma dels *setze manaments* de la llei de l'Explorador. La disciplina, militaritzada, és d'una rigidesa extrema. Els soldats de J. C. de la Companyia de Jesús són aquí soldats de l'Anticrist de la Companyia de Lenin. Al qui fuma se l'expulsa sense cap contemplació. Els fills dels ciutadans soviètics de “tercera classe”—els privats dels drets electorals, ja prou escarants de per si—no hi poden ingressar, mateix que els fills d'aquells que Jehovà maleia en llur nissaga. La litúrgia té també un simbolisme perfecte. La forma de salutació correspon a una mena de “senyal de la Creu”: cal alçar la mà, amb els dits junts, una mica per damunt

del cap. “Això significa—diu el *Manual*—que el jove explorador posa la causa dels treballadors de les cinc parts del món per damunt de tot.” (Ha estat una sort que els geògrafs acordessin un dia que el món es dividiria en cinc parts; si haguessin estat sis hauria mancat un dit per a l'enginyós simbolisme de la salutació.) Els *boy-scouts* soviètics porten al coll un mocador vermell de forma triangular (això té, de moment, l'avantatge que d'un mocador en surten dos). “Les seves tres puntes—segueix el *Manual*—signifiquen la col·laboració de tres generacions: el Partit, la Joventut i els Exploradors.” “El color roig del mocador recorda a l'explorador la sang vessada pels que han caigut en les lluites pel comunisme.” Però—abans de poder rebre solemniament el mocador simbòlic—el *boy-scout* ha de prestar jurament de fidelitat segons el ritu estricte d'aquesta fórmula: “Jo, jove Explorador de la Unió Soviètica, prometo solemniament, en presència dels meus companys, que seré ferm per la causa de la classe treballadora en les seves lluites per l'alliberament dels operaris de tot el món i que compliré les lleis dels Joves Exploradors, els manaments de Lenin, incommovible, i honradament.”

Aquest *Manual*, però, s'hauria de fer conèixer tot. Com molts altres que vaig poder copsar a Rússia, no té deixalla. Hi ha instruccions per a organitzar “orquestrats d'esquellots”, consells per a matar xinxes (abans no els donaven cap importància: *Són tan petites!*) i per a amorrar la pudor de les comunes hidròfobes i molts altres, també de gran utilitat per a l'educació cívica de l'explorador soviètic. S'explica, per exemple, com han

de mantenir la casa neta, fins aquells que no tenen casa: “Encara que alguns visquem en velles barraques, convé seguir aquestes normes des d'ara.” Pel que fa a la temperatura de les habitacions, s'assenyala, com a pràctica saludable, evitar que passin mai dels *catorze graus*, per bé que els higienistes occidentals reclamen temperatures més altes. Així s'estableix a la U. R. S. S. una sàvia harmonia entre les normes sanitàries i la manca de combustible que, entre mines ubèrrimes i boscos immenses, pateixen allí els pobres. És a dir, els proletaris.

En fi, sobre el tema d'aquest capítol no hi ha res tan eloqüent com el primer volum de la Biblioteca d'Educació Leninista, d'A. Bernard, publicat l'any 1925, del qual tradueixo aquestes escruixidores paraules:

“EL MÈTODE DOGMÀTIC: La major part de les vegades, la matèria i el temps essent limitats, l'ensenyament de nous coneixements haurà de tenir un caràcter dogmàtic. És a dir, que les concepcions i regles ensenyades al deixeble seran exposades una vegada per sempre, com essent la base de l'activitat del partit. *L'escola té ja habitual l'alumne a aquesta mena d'ensenyament.*”

No conec res de major niciesia o de més impudic cinisme.

Ni res tampoc tan lluny de la doctrina socialista.

R. CAMPALANS

El rusos vistes per els mateixos

La bona qualitat de la producció estatal. Una taula fabricada pel truí de l'Estat, després del primer dinar. (Sobre la taula un cartelllet prohibeix respirar.) (Pevde)

S'ha posat a la venda el llibre d'en CAMPALANS

Hacia la España de todos

(Paraules castellanes en defensa de l'Autonomia)

Pròleg d'en Gabriel Alomar

5 PESSETES

Comandes a aquesta Redacció i a totes les llibreries

Els subscriptors de JUSTICIA SOCIAL poden adquirir el llibre per 4 pessetes franc de porta i certificat

Fulletó de JUSTICIA SOCIAL N.º 1

J. Roure i Toront

Ex-ministre

A. E. Isorn-Dalmau

I

Arreu del país no se sentia sinó un mateix comentari; tot l'interès estava concentrat entorn del fet cabdal que somavia la vida política de Piència. Des de punta d'alba que la veu dels venedors de periòdics, més estrident que els altres dies, cantava per totes les ciutats la nova extraordinària; les centrals de ràdio ho notificaven als pobles més llunyans, proposant-se convèncer de la perfecta normalitat nacional; petits grups d'entusiastes seguien els carrers proferint crits sense ressò. La mateixa sorpresa va fer que la gent dubtés de l'èxit del moviment; a mig matí, però, tothom sabia ja que l'Excel·lentíssim Senyor Paròskia, President de la República, recolzava el cop d'Estat donat pel general Paraseves.

Piència vivia, feia anys, en un perfecte marasma polític i cívic. Els governants podien embrutir impunement el país, tractar-lo com a terra d'esclaus, sense por de cap reacció

adient. La desesma més absoluta s'havia apoderat del poble; el caciquisme decidia els destins de la política i ben pocs es preocupaven de la gestió de llurs representants. Tres partits sense ideologia es repartien pacíficament el Poder, en interès de les conveniències més particulars.

El general Paraseves pogué aixecar-se sense el menor temor. Sabia que els governants no tenien ni forces ni autoritat i que el poble deixaria fer, indiferent. Estava segur, també, que el President de la República Pienciana, genuïna encarnació d'aquella política feudal i panxacontentista, se sumaria de seguida al triomfant per a mantenir-se al seu elevat setial.

I no s'equivocà. La gent, des del ciutadà de la capital fins al província més arborat, se senti commoguda pel que cregué una audàcia i, sobretot, per l'imprevist del cas, habituada com estava que no passés mai res. La majoria manifestà obertament la satisfacció que li produïa el fet, convençuda que seria la fi d'aquell abús que s'esqueia any darrera any, d'una manera fatal; no pogué adonar-se que s'hi hauria pogut posar terme el dia que ells mateixos haguessin volgut. Però aquesta satisfacció es produïa sense el menor entusiasme. Foren pocs, poquíssims, els que predicaren que, encara que el govern que s'havia constituït reportés una gran millora ma-

terial, calia oposar-se a una manifestació autocràtica, i molt més encara essent militarista. El cop d'Estat del general Paraseves va ésser, com ell ja havia previst, una nova exteriorització de la inapetència popular.

El mateix dia quedà constituït el govern. El general Paraseves en fou president i les carteres es repartiren entre militars i civils fidels als seus propòsits. Calgué, de totes maneres, crear una nova cartera. El senyor Iscomaki, funcionari de categoria, home enèrgic capaç d'organitzar uns centres de vida política fictícia que permetessin donar un vernís de justificació a l'existència del govern en el cas de perdre la confiança dels ciutadans, mereixia una recompensa als seus voluntariosos esforços per a l'adveniment del cop d'Estat; altrament, el senyor Iscomaki posseïa tota la perfídia dels homes vanitosos i sense intel·ligència i els podia ésser d'un gran ajut tenint-lo al costat, i, contràriament, convertir-se en un enemic perillós si l'allunyaven. No convenia la seva enemistat; el senyor Iscomaki coneixia els negocis concertats que havien motivat el cop. Era per damunt de tot un fatxenda, i amb el càrrec de ministre quedava assegurada la seva incondicional col·laboració; tanmateix, no seria massa carre-

gós, perquè la vanitat dels honors el convenia que no valia la pena d'èsser exigent a l'hora de repartir-se els beneficis dels monopolis que s'establirien a Piència.

El govern en pes cregué que el més escaient seria crear la cartera de Marina. A Piència no hi havia hagut mai el ministeri de la Marina, perquè tots els governants havien cregut que no essent el seu un Estat marítim, sinó completament voltat d'altres països, no era de cap necessitat; però oblidaren que posseïen dos vaixells caça-avions, anclats en el magnífic llac de Dullas. El govern Paraseves, per primer cop en la història nacional, es preocupà de la situació d'aquests dos vaixells de guerra adquirits quan la conflagració europea com a mesura de previsió.

Aquesta innovació va ésser acceptada entre ironies dels més i franca aprovació dels restants. En canvi, merescué el general assentiment el decret de militarització de tota la burocràcia; era la gran solució per a fer rutil·lar la vida nacional, aquella solució tan senzilla que mai no havien vist els vells polítics.

El govern treballà de ferm i en els primers dies llançà una pluja de notes i de decrets que modificaren superficialment l'estructura política del país. Xovinista a ultrança, el nou règim pogué engrascar una gran part de la població.

(Continuarà)

Els nés de Mussolini

Quan després de la marxa sobre Roma en què es produí el cop d'Estat donat per Mussolini s'instaurà de bo de bo el règim feixista amb tota la seva inhumanitat i el seu poderiu terrible, la immensa majoria de la gent cregué de bona fe que la cosa, per la seva virulència i intempestivitat, no era res més que un fet esporàdic, rebrot del virus de la burgesia italiana commoguda pels fets sindicalistes de Milà i Torí i per l'increment que prenia el socialisme italià.

Malgrat la iniciació del període de terror i de pànic instaurat per les hordes feixistes, la gent d'arreu del món, nosaltres creguem que el feixisme, mancat per més de sentir comú, incongruent i monstruós, no sols no tenia raó d'existir, sinó que només podia durar el que dura el pensament febricitat d'un boig furios i les idees revoltades d'un megalòman impertinent.

Hi havia la remota esperança que davant l'anormalitat que representava la instauració del període semibàrbar del feixisme, el món en pes l'ofegaria el mateix que s'ofega un insecte repugnant; hi havia l'esperança que el poble italià, que altres vegades ha donat proves fe-faents del seu amor a la llibertat, s'aixecaria com un sol home i bandejaria de la seva terra les hosts mercenàries del traïdor Mussolini.

I, no obstant, han passat els dies i avui, després d'una sèrie d'anys, el feixisme, tal com en el primer dia, continua fent de les seves i subsisteix per a vergonya de la humanitat.

Malgrat les campanyes que s'han fet en contra, malgrat les tares de què adoleix i de la sang que el precedeix, dels crims i de les barbaritats comesos en holocaust d'ell, el feixisme, dolorós és dir-ho, continua al seu lloc enquadrat i imponent.

L'ex-socialista italià traïdor de la classe obrera, aquest rebrot de mala nissaga, inventor d'una nova teoria de regressió que s'anomena feixisme, continua bramant en el clos del mar tirrè i per torna ha fet adeptes arreu del món.

Les teories ultrareaccionàries del dictador romà han tingut la virtut de desvetllar el virus de més de quatre aventurers, mercenaris d'ofici que a sou de la burgesia i del capitalisme van per aquests mons de Déu imitant el Duce italià i fent del feixisme una mena d'article d'exportació.

Hitler, Bethen, Horty, Mauhelim, Uriburu, Sánchez del Cerro, Pilsudsky, Machado, Albiñana, són l'avortament del feixisme; situats en els llocs de llurs demarcacions respectives i sentint-se èmuls de Mussolini, empenen les seves teories i els seus mètodes per a implantar de fet el feixisme en el país on sojornen.

Són els nés de Mussolini, èmuls dels bàrbars, corcs i escòria de la humanitat, mercenaris a sou del millor postor, que obeint les ordres de la burgesia pretenen erigir-se en sostenidors del capitalisme agonitzant implantant un règim de terror i de violència i fent recular la humanitat cap als temps de les cavernes.

Amb l'esperit obert a totes les ambicions i amb el cor rubert d'odi contra les multituds, malgrat haver sortit d'elles i d'haver estat criats en llurs pits, aquests tipus moderns, herois de nova estampa, mercaders dels ideals i els sentiments de les multituds, són, ensems que els defensors de les idees del mal, els causants que amb llurs barrabassades s'aturi el carro del Progrés i la Humanitat vagi cap endarrera.

Moguts i pagats per la grapa secreta del capitalisme i de la burgesia, són com el seu predecessor els més fermes sostenidors del règim que trontolla i com el Duce italià pretenen també posar fre als avenços del Socialisme arreu del món.

Mes el fre que pretenen establir amb la barrera de cadàvers de llurs víctimes immolades a mansalva pot ésser l'arma que també els pot ferir a ells per un igual.

Potser que aquests homes o monstres passin a la Història citats en les seves pàgines d'horrors i de crims en holocaust de les oligarquies, o que siguin anorreats per la força sortida de mare de les multituds empeses pel Socialisme triomfant.

SALVADOR MAJÓ

PANTALEONI - GERMANS
SASTRERIA
PER A HOME I NENS
ABRICS
ELS MILLORS MODELS I PREUS
PORTA FERRISSA. 13

DE CARA A LA CATALUNYA NOVA

La llengua vernacla a l'escola

De tots és sabut que una de les falles més grosses que conté l'Estatut de Catalunya és la no concessió de l'ensenyament en tota la seva integritat, cosa que el Govern de la Generalitat ha de procurar arranjar en tots els seus extrems — creació d'un Patronat, per exemple — abans de posar en pràctica l'article setè.

De totes maneres, però, una victòria obtinguda, en els primers mesos de la República, cal posar-la de relleu i glossar-la com es mereix: l'ús del català a les escoles, el reconeixement de la llengua vernacla en l'ensenyament.

Els que durant els anys execrables de la Dictadura regentàvem alguna de les escoles de casa nostra hem pogut constatar a bastament el contrast esborronador que suposa l'emprar, com a instrument de treball, una llengua estrangera que els nens no entenen.

Difícilment trobaríem en el lèxic humà prou dicteris per a condemnar els estralls irreparables que els homes de la Dictadura cometeren entre els infants de Catalunya. Per als que coneixem, amb més o menys amplitud, l'ànima sensible i delicada d'aquests petits éssers que tan bellament enriolen la nostra vida, suposa un crim de lesa humanitat el sotmetre tota l'espontaneïtat lingüística del noi a una imposició absurda, capriciosa i arbitrària.

Si quelcom sacratíssim es troba entre les formes creacionals de Natura són precisament aquests tendres fills nostres que encara no han conegut o comprès les injustícies humanes, ni el dolor que comporta aquesta vida plena de lluites i misèries.

Per això, quan aquells botxins de la Dictadura ens imposaven a nosaltres, mestres catalans, emprar una llengua — molt respectable i lloable en altres circumstàncies — que els nens eren incapaços d'interpretar, sentíem com l'esperit de revol-

ta ens unglejava l'ànima i el nostre cor s'adoloria físicament.

Era una violació monstruosa que es cometia contra els drets i la llibertat de l'infant, que es convertia en tortura refinada per al mestre, en veure que conscientment s'emboicallava el noi en un món confusionari.

¿Què devia passar per la seveia veure el noi en la persona del mestre, quan, pobret, sentia, astorat, modular uns mots en un llenguatge que per a ell era estrany?

¿Què devia passar per la seva psiquis rara i simplista, quan, sabent que el mestre es podia fer entendre, veia que li parlava en una altra llengua de fonètica inconeguda?

Està clar que n'hi havia molts de mestres que s'excusaven i s'esforçaven a fer comprendre als seus deixebles, que existien unes autoritats que imperiosament manaven comportar-se d'aquella fàisó tan incongruent i cruel, i que no podien manifestar-se altrament, si no volien veure's a l'exili, a la presó o bé perdre l'única cosa que els quedava per a poder donar pa als seus fills o familiars. Però, com sigui que l'infant de quatre a vuit anys tot ho veu d'una manera simplista i encara ignora tot aquest laberíntic teixit de convencionalismes autoritaris, segurament no devia admetre els raonaments que el pobre mestre adduïa i, en el seu petit món intel·lectual, devia considerar-lo com un monstre raríssim que brutalment coaccionava i anihilava la seva personalitat sagrada.

Veritat és, però, que n'hi hagué de mestres que, bo i desafiant els exàbruptes i imbecilitats dictatorials — el que aquestes ratlles escriu us podria parlar a bastament de tot això, malgrat recordar, amb una lleu contenció d'ira, les mossegades rebudes per aquell gos policia que actuava de governador a Girona — es dirigien als seus infants en llengua vernacla

però aquests mestres "ximplés" eren poc nombrosos, i, en darrer terme, sempre era l'infant petitó el que pagava les conseqüències. És un axioma incontrovertible que la llengua que el mestre ha d'emprar en l'ensenyament primari és la materna. Solament els necis, els orbs i els malvats poden dir altrament: Un altre axioma que tots els pedagogs moderns han acceptat per a introduir-lo en la nova concepció educativa és el punt de vista humaníssim que mereix el respecte de la personalitat de l'infant, sobretot en aquesta tendra edat escolar en què la més lleu lesió en l'esperit del noi pot projectar-se, latent, en l'adolescència i en l'edat adulta.

Doncs bé: promulgat el decret de la llengua per un dels ministres de la República, s'obre un món nou de possibilitats dintre les escoles de Catalunya. I no precisament per a fer obra sectària, sinó per a demostrar que com més bé sabran els nostres infants la llengua vernacla, amb molta més facilitat i amb molta més efcàcia podran aprendre, no solament la llengua castellana, que és la germana, sinó també qualsevol altra d'enllà d'enllà dels Pireneus.

Si a aquest reconeixement de la nostra llengua el Govern de la República sap concedir un Patronat amb amples facultats per a poder arranjar tots els esculls que en matèria d'ensenyament poden sorgir a Catalunya, no dubtem que l'obra cultural del nostre poble dintre pocs anys podrà comparar-se amb la meravellosa tasca esmerçada pels pobles nòrdics — Dinamarca, Suècia, Finlàndia, etcètera — que ha permès situar-los a l'avantguarda de la civilització.

JOAN FORMENT

Unió Socialista de Catalunya

Mitings i Conferències

AVUI

Conferència del company diputat Joan Comorera, a dos quarts de cinc de la tarda, al local de la "Societat Artística i Culinària", carrer de Tres Llits, 3. Tema: "Orientació sindical".

Conferència a càrrec del company Emili Saleta a la Secció del Districte VIII (Montmany, 24, baixos), a les deu de la vetlla. Tema: "El món dels petits".

DEMA

Conferència per la companya Maria Pi de Folch, a la Secció del Districte VI (Provença, 137, baixos), a les sis de la tarda. Tema: "Feminisme i Socialisme".

DESEMBRE 20

Conferència del company Conrad Guardiola a l'estatge de la Secció del Districte VII (Sans, 73). Tema: "Missió històrica de la classe obrera".

DESEMBRE 21

A les deu del vespre, continuació a la Secció del Districte VI de la controvèrsia sobre la conferència del company Ardiaca "Marxisme i Post-Marxisme".

DESEMBRE 22

Conferència a càrrec del company Carles Gerhard, a la Secció del Districte VIII, a les deu de la vetlla.

"JUSTÍCIA SOCIAL"

Notes de Redacció

En la darrera reunió del C. E. de la U. S. C. ha estat nomenat secretari de Redacció de JUSTÍCIA SOCIAL el company Lluís Ardiaca, el qual ja venia exercint oficiosament aquest càrrec d'ençà un quant temps.

S'adverteix a tots els secretaris de Seccions, així com als corresponents i als col·laboradors del periòdic, que els originals han d'ésser enviats precisament al domicili de la Redacció, adreçats impersonalment al director de JUSTÍCIA SOCIAL i amb la indicació d'"Original d'impremta" en el sobre.

Tot original que s'envii a la impremta no serà publicat, almenys, fins a l'altra setmana, com així també els originals que no obrin en mans de la Direcció abans del dimarts a les nou.

Es prega a tots els col·laboradors de JUSTÍCIA SOCIAL que al peu de llurs originals inscrivin el seu número d'afiliat i la Secció a la qual pertanyen.

Bibliografia Cooperativa

Revue de la Coopération Internationale. — El número del mes d'octubre d'aquesta interessant revista, òrgan oficial de l'Aliança Cooperativa Internacional, conté entre altres coses:

La Cooperació a Finlàndia i als Estats bàltics, per Väinö Tanner, president de l'A. C. I. i ex-cap del Gabinet socialista finlandès. En aquest estudi el company Tanner fa una exposició del progrés cooperatiu i de les possibilitats dels quatre països de l'Europa nord-oriental.

La reconciliació del productor i del consumidor en el si del Moviment cooperatiu, per C. R. Fay, professor d'Història econòmica a la Universitat de Cambridge. El professor Fay, ja conegut pel seu llibre "Co-operation at Home and Abroad" i altres treballs sobre la Cooperació, demostra com les pràctiques i els principis cooperatius tradicionals poden servir per a reconciliar els interessos dels consumidors organitzats amb aquells dels assalariats afiliats als sindicats i amb els dels camperols organitzats en les cooperatives agrícoles. Pel que fa als obrers assalariats, l'autor manté que ja que l'ocupació que dona el moviment cooperatiu és una ocupació permanent i per a tota la vida més que cap altra, els sindicats no haurien de fer servir les cooperatives de consum com a camp d'experiments i com a mitjà susceptible d'assegurar-los condicions i salaris superiors als corrents en la regió. Quant als segons, insisteix sobre la importància de

la funció que realitzen les Agències de compres de les cooperatives de consum en reunir i distribuir els productes agrícoles com en llur funció de proveïdors de les necessitats camperoles. El professor Fay demana, en lloc de contractes rígids, elasticitat en l'esfera de les relacions comercials internacionals entre les organitzacions dels productors i les dels consumidors. En matèria de fixació de preus, escriu: "l'antiga divisa de la Cooperació, 'vendre al preu del mercat, té la seva aplicació actualment en el domini internacional de la venda a l'engròs. El comerç directe pot eliminar els intermediaris inútils, però no està en condicions de fixar els preus."

El Comitè Internacional de Relacions entre les Cooperatives agrícoles i les de consum. — Ressenya de la recent reunió a Ginebra.

Secció del Districte VII

Aquesta Secció ha organitzat per al dia 18, a les deu del matí, una visita a la Mentora Alsina. Lloc de reunió: estatge social, Sans, 73.

Secció del Districte VIII

Diumenge, dia 18, a les cinc de la tarda, gran vetllada literàrio-musical, a càrrec de renomats actors.

PER A RENTAR NETEJAR DESINFECTAR

FÀCILMENT, RÀPIDAMENT ECONOMICAMENT

ANNITE

DONA SATISFACCIO COMPLETA

PAQUETS DE 1 I 2*70 PESSETES

NO HI HA SOSA, NI ESCATES, NI SABÓ

FILL D'E. BRUGUERA - Avinguda 14 Abril, 383 - BARCELONA